

Forvaltningen af de betydelige Beløb, der gaa gennem deres Kasser. Denne Opfattelse har Flertallet faaet bestyrket ved at iagttage Forskellighederne i Udvalget forelagte Regnskaber for forskellige Teatre og for forskellige Direktionsperioder ved det samme Teater. Flertallet er herefter tilbøjeligt til at tro, at de paagældende Teaterregnskaber ikke vilde have udvist bedre Driftsresultater, hvis Teatrene havde været fri for Fattigafgiften, der i den Periode, i hvilken det samlede Overskud har udgjort ca. 222,000 Kr., er udredet med ca. 660,000 Kr.

I øvrigt hvile de Indvendinger mod Skatten, der begrundes paa de paagældende Forretningers Driftsresultater, gennemgaaende paa den Misforstaaelse, at Skatten er en Næringsskat paa disse Erhverv, hvilket ingenlunde er Tilfældet; Flertallet kan derfor ikke tillægge disse Indvendinger Betydning. Den indbyrdes Konkurrence mellem Forlystelsesforretninger af samme Art og de forskellige Forretningsbranchers Konkurrence med hverandre, f. Eks. Biografteatrenes Konkurrence med Skuespilteatrene, vil ikke berøres af Skatten, da denne vil ramme alle Foretagender ligeligt i Forhold til deres Entréindtægt, og Betingelserne for Skattens Omvæltning derfor vil være til Stede.

Ogsaa overfor de Indvendinger mod Skatten, der begrundes paa Hensynet til visse Forlystelsers moralske Værd og i Modstand mod, at der skal bestaa fælles Beskatningsregler for Forlystelser af højst forskellig Art og Betydning, maa Flertallet fastholde Forbrugsbeskatningssynspunktet som det væsentlige. Det fælles for alle Forlystelser er Nyderens Udgift, og det er denne, der, som Udtryk for en Skatteevne, er Genstand for Beskatning.

Derimod er Flertallet ikke blindt for, at netop Forbrugsbeskatningssynspunktet kunde føre til en Forskel i Beskatningen, idet Deltagelsen i nogle Forlystelser medfører et større Forbrug end Deltagelsen i andre, uden at dette giver sig Udtryk i højere Entréindtægt for vedkommende Forlystelsesetablisement.

Man tænker herved særlig paa alle de med Servering forbundne Forestillinger af forskellig Art. Der kunde uden Tvivl være nogen Grund til at beskatte disse højere end de ikke med Servering forbundne Forestillinger; dette maa man tillægge saa meget større Betydning, som Forholdene vistnok paa flere Omraader ere saadanne, at det først og fremmest er gennem Serveringen, at vedkommende Etablissement søger sin Indtægt, medens Forestillingen er til for at tiltrække et konsumerende Publikum og Entréindtægten indrettet derefter, hvorved der endog kan opstaa Fare for, at man praktisk talt helt eller delvis unddrager sig Skatten ved at formindske Entreen og forhøje Prisen paa Fortæringsartiklerne.

Ligeledes kunde der efter Flertallets Mening være nogen Grund til at udvide Rammerne for Skatten noget, saaledes at f. Eks. Beværtninger med Musik og lignende Foretagender, der ikke opkræve Entré og derfor ikke ville rammes af det foreliggende Forslag, kom ind under Loven. Man skal i saa Henseende henvise til de i Bilagene fremstillede Forlystelsesskatter i Køl'n og München. Flertallet er dog klart over, at en saadan Udvidelse af Skatten vil paavirke ikke blot dennes Takstgrundlag, idet man sandsynligvis ved Siden af Procentskat maatte indføre faste Afgifter beregnede efter Lokalets Størrelse, Lejeafgift eller lignende, men ogsaa Skattens Forhold til Stat og Kommune.

I Forbindelse hermed skal Flertallet bemærke, at medens det, saalænge Skatten bevares i dens nuværende Rækkevidde og med samme Takst for alle Arter af Foretagender, maa anse den foreslaede Procentafgift af Entréindtægten for den heldigste Form, vilde det ikke anse det for udelukket, at det, saafremt man kom ind paa en Differentiering og Udvidelse af Skatten, kunde vise sig hensigtsmæssigt at omlægge Opkrævningsgrundlaget saaledes, at den simple Afgift af Bruttoindtægten for nogle Foretagenders Vedkommende ombyttedes med en Stempelafgift, for andres med en fast Afgift, idet man ved en saa-